

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 10

ยอดมองคนที่ยกถาดอาหารเข้ามาให้ด้วยสีหน้าไม่ยินดียินร้าย เวลานั้นยังเช้าตรู่ เขาแต่งตัวแล้วเตรียมพร้อมที่จะออกไปทานอาหาร กับพวกคนงานก่อนที่จะเริ่มงานประจำวัน

อัญชลีมีสีหน้าแจ่มใส ยิ้มทักทาย

“อะไร ลูกขึ้นแต่งตัวแล้วหรือ เธอน่าจะนอนต่อเนะยอด”

“สายแล้ว...” น้ำเสียงตอนท้ายทอดอ้อลง

“คนป่วยนะ จะนอนทั้งวันก็ยังไม่ไหว”

“ผมไม่ใช่คนป่วย” เสียงแย้งราบเรียบ

อีกฝ่ายหัวเราะ ส่งประกายตาให้

“ใจแข็ง...” เธอวางถาดอาหารลงบนโต๊ะไม้ตรงมุมห้อง “ทานข้าวต้มไก่ซี กำลังร้อนๆ”

“ผมทานกับพวกคนงานได้”

“เธอยังไม่หายนี่จ๊ะ ทานอาหารดีๆ มีประโยชน์จะได้หายเร็วๆ”

ชายหนุ่มนิ่งอย่างไม่ต้องการตอบโต้ อัญชลีพยักหน้า

“มาซี”

เขาจึงเดินไปนั่งลง มือขาวๆ ตักข้าวต้มจากโถใส่ถ้วยยื่นส่งให้ ควันร้อนลอยวนส่งกลิ่นหอมโชยจุกๆ เขาใช้ช้อนตักใส่ปาก

อัญชลีเอียงคอมอง ถามเอาใจ

“อร่อยไหม”

ไม่มีคำตอบ อัญชลียืนมอง ใบหน้าสีเข้มสะอาดสะอาดอันประกอบด้วยเครื่องหน้าที่พอเหมาะ รูปร่างหน้าตา กิริยาท่าทางแบบนี้ เธอเคยเห็นแต่ในจอภาพยนตร์ ไม่ใช่ในบ้านไร่บ้านสวนที่เต็มไปด้วยผู้ชายหยาบกระด้าง

เธออดรู้สึกพึงใจไม่ได้

“ประเดี๋ยวจะต้องทำแผลใหม่ กินให้อิ่มก่อน”

“ไม่ต้อง เกือบจะหายแล้ว”

“เกือบจะหายอะไรกัน ก็ฉันดูอยู่เมื่อวานนี้ มันยังเหวอะเหวอะอยู่เลยนี่ ยอดละปากแข็ง ใจแข็งไม่เข้าเรื่อง”

“บาดแผลเล็กน้อย ผมดูแลเองได้ หมอให้ยาไว้”

เธอยกไหล่ ชัดเคืองใจที่อีกฝ่ายช่างไม่ยอมรับไมตรีเสียเลย

“งั้นก็ตามใจ ฉันจะไปละนะ...” ขยับเดิน แล้วก็หยุดหันกลับมา

“เออ ตอนนี้อยอดไม่ต้องเข้าไปทำงานในไร่แล้วนะ พักให้หายดีก่อน แล้วหลังจากนั้นจะฝึกงานให้ใหม่ เธอคงจะต้องเรียนรู้เรื่องการเลี้ยงสัตว์ เรามีไก่ เป็ด วัว หมูแล้วก็ปลา พวกเราอยากให้เธออยู่ใกล้ๆ จะได้อุ่นใจ... ก็เธออยากเป็นคนเก่งนี่นะ”

ไม่มีสัมผัสเสียงจากอีกฝ่ายนอกจากดวงตาคมที่มองอย่างตั้งใจฟัง อัญชลีพูดต่อไป “นายเซษฐี่มีงานมาก ต้องฝึกคนงานขึ้นมาช่วย นายมุงก็คนหนึ่ง ฝึกกันมาติดดีแล้วก็ต้องออกไป ความจริงก็น่าเสียดาย”

เขาไม่ได้ถาม ทว่าสีหน้าบอกว่ากำลังตั้งใจฟัง

อัญชลีถอนใจ เสียงพูดอ่อน

“ถ้ายอดไม่อยากจะออกจากงานละก็ อยู่ให้ห่างๆ สายชลหน่อยก็แล้วกัน ยอดคงไม่รู้ว่านายเซษฐี่รัก หวงสายชลขนาดไหน ฉันเองก็นึกไม่ถึงเช่นกัน...”

มือที่ถือช้อนหยุดอยู่ชะงัก น้ำเสียงบอกเล่าเจือทอดถอนใจ

“นึกว่าเขารักกันอย่างพี่น้อง แต่ความจริงเขาไม่ใช่พี่น้องกัน เขาเลี้ยงสายชลโตขึ้นมา แต่ว่าสายชลเป็นเพียงหลานของแม่เลี้ยงเขาเท่านั้น... เขามีสิทธิ์จะรักกันได้ไม่ใช่หรือ”

ยอดไม่ตอบ ได้แต่ทานอาหารเงิบๆ แต่จะรู้สึกซาตึกก็หาไม่...

อัญชลีกลับออกไปไม่นาน นางสาวพรก็ยกถาดอาหารเข้ามาในห้องเป็นคำรบสอง

“พี่ยอด ทานข้าวต้มไก่ซี”

เขาชี้ให้ดูถาดใส่หม้อเล็กและซามเปล่าที่มุมห้อง

“อ้าว ทานแล้วหรือ... ไครยกเข้ามาล่ะ”

“คุณอัญชลี”

“เธอ แหม ทำไมใจดี” เด็กสาวพูดอย่างแปลกใจ “พี่ยอดก็อิมแปล้ไปเลยละซี อิมทั้งห้องอิมทั้งใจ”

ไม่มีคำตอบ นอกจากสีหน้าไม่ยินดียินร้าย

พรพูดอย่างแงงอน

“ข้าวต้มนี้คุณไม่ส่งมาให้เทียวนะ พี่ยอดจะกินหรือไม่กินล่ะ”

“พริกกินเองซี แล้วไม่ต้องบอกคุณไม”

เจ้าหล่อนวางถาดลง “ไม่ละ วางไว้ตรงนี้ก็แล้วกัน เผื่อว่าประเดี๋ยวจะหิวอีก เออ...แล้วกินยาหรือยัง”

“กินแล้ว”

“กินให้ครบๆ ด้วยละ คุณชลฝากมาบอก”

ดวงตาของอีกฝ่ายเป็นประกายขึ้น น้ำเสียงถามยังเรียบเฉย

“คุณชลเป็นยังไงบ้าง”

“ไม่เป็นยังไง ตอนนี้อยอดออกไปไร่ นายเซษฐี่เรียกหาตั้งแต่เช้า”

เขานิ่ง สีหน้าขมขื่น

พรหมองด้วยความรู้สึกรู้สึกอึดอัด ผู้ชายคนนี้ช่างเอาใจยากเสียจริง ประเดี๋ยวก็ดี ประเดี๋ยวก็เครียดซึ่งขึ้นมาเฉยๆ
เขอยกถาดภาชนะที่ถูกวางทิ้งไว้แต่แรกกลับออกไป.....

เชษฐซ์ับปีกอัฟพาคนงานและสายชลกลับมาบ้านเมื่อเวลาเที่ยง เธอเห็นยอดกลีบออกมาจากโรงเรือนซึ่งใช้เป็นที่พักของพวกบู่ เมล็ดพันธุ์และบรรดาเครื่องมือ

เขามองมา และเธอก็มองไป อดไม่ได้ที่จะรู้สึกอบอุ่นวาบอยู่ในใจ เธอยิ้มให้ อีกฝ่ายกลับทำสีหน้าขมขื่น

เธอเดินเลยตามเชษฐซ์เข้าไปในบ้าน พบชไมพรผู้ซึ่งทักว่า “วันนี้กลับทันกินข้าวกลางวัน”

“ไม่ยากทารุณไอ้ชล” เชษฐซ์พูดอย่างอารมณ์ดี

ท่าทางและน้ำเสียงอารมณ์ดีของเชษฐซ์ทำให้อัญชลีขุ่นใจ แต่ก็ฝืนยิ้มให้

“กลัวจะเข็ดหรือคะ” ชไมพรถาม

พี่ชายเดินเลยเข้าไปข้างในพร้อมกับภรรยา สายชลถามพี่สาวว่า “นี่ยอดลูกชิ้นทำงานแล้วหรือคะพี่ไม ยังไม่สบายอยู่ไม่ใช่หรือ” “ฮือ” ชไมพรตอบยิ้มๆ “เขาพอใจอย่างนั้น... ช่างเขาเถอะ” “พี่ไมจะให้เขาทำอะไร”

“ตอนนี้ก็ปล่อยให้ซ่อมอะไรต่ออะไรที่ชำรุดไปพลางๆ ก่อน พี่ไมอยากให้ทำแต่เขาไม่ยอมอยู่เฉย รอให้แผลหายร่างกายแข็งแรง อีกนิดพี่จะสอนให้เขาดูแลสัตว์ ต้องฝึกตั้งแต่ผสมอาหาร การดูแลไปจนถึงการป้องกันโรคที่เดียว พอทำเป็นแล้วอีกหน่อยก็แค่คอยคุมพวกคนงานก็พอ”

“พวกที่ทำอยู่เดิมคงจะไม่มีปัญหาอะไรนะคะ ที่ยอดจะมาคุมพวกเขาทำงาน”

“จะมีปัญหาอะไร ก็เราต้องการอย่างนั้น” ชไมพรพูด

สายชลรู้ว่าพี่สาวเธอถึงจะเงิบๆ เรียบร้อย แต่ก็ยังเป็นเจ้านายที่เข้มงวด

“แล้วชลอยากจะเรียนบ้างหรือเปล่า จะได้สอนไปด้วยกันที่เดียว”

“อย่าเลยคะ ชลไม่ยุ่งเกี่ยวกับดึกว่า ประเดี๋ยวพี่เชษฐซ์จะมาว่าอย่างนั้นอย่างนี้อีก... ตอนนี้อำลังอารมณ์ดี ชลไม่อยากหาเรื่อง”

“ดีแล้ว เอาใจเขาไว้หน่อยก็แล้วกัน”

สายชลพยักหน้า

และเธอก็ “เอาใจ” เขาได้ผลจริงๆ ด้วยการติดตามออกไปดูงานในสวนในไร่ไกลออกไปจากตัวบ้าน ครั้นกลับมา เขาก็สอนเธอเกี่ยวกับเรื่องอื่นๆ รวมถึงการดูแลปศุสัตว์ด้วย ขณะเดียวกันนั้น ชไมพรก็ตั้งใจฝึกงานให้ยอด สายชลมักจะเห็นคนทั้งสองอยู่ด้วยกัน ตั้งแต่เช้าตรู่เมื่อเธอเริ่มออกไปวิ่ง ร่างสูงใหญ่กับร่างเล็กบางที่สมส่วน เดินตามกันเข้าออกโรงเรือนเกือบจะตลอดวัน หากสายชลอยู่บ้าน ก็จะได้เห็นคนทั้งสองอยู่ด้วยกันไม่ที่ใดก็ที่นี่

ชไมพรกำลังสอนงาน แต่ว่าสีหน้ากลับเข้มขื่นสดใสยิ่งนัก

“พี่จะเข้าไปในเมือง ชลจะเอาอะไรไหม”

สายชลอดรู้สึกแปลกใจไม่ได้ ในวันที่ชไมพรสวยสดใสกว่าทุกวัน เสื้อผ้าที่เคยใส่แต่ที่ไร่สีสัน ไม่มีแบบแปลกตา... ในวันที่เสื้อลายสวยค่อนข้างใหม่ที่เคยถูกเก็บใส่ตู้อยู่นาน กางเกงสีเข้มเข้ากันผสมสวยมีรูปทรง ใบหน้างามผ่องนวล มีรอยลิปสติกสีใสเคลือบริมฝีปากบางๆ

“แหม วันนี้พี่ไมสวยมาก.....”

ชไมพรยิ้ม “ว่าไง หรือว่าจะไปด้วยกัน”

“พี่ไมจะขับรถไปคนเดียวหรือคะ จั๊นหนูไปด้วยก็ได้”

“ไม่ใช่หรอกจะ พี่จะให้ยอดขับรถ จะต้องซื้ออะไร หลายอย่างของหนักๆ ทั้งนั้นเลยด้วย”

“อ้อ...” สายชลหนึ่งไปพร้อมกับประกายตาที่ขมขื่นลงก่อนจะตอบ “พี่ไมไปเถอะ หนูจะเขียนหนังสือ”

“ไม่เอาอะไรเลยหรือ”

“ไม่ค่ะ ยังนึกไม่ออกว่าอยากได้อะไร”

“จันพี่จะไปละ”

สายชลลุกเดินมองตาม เห็นคนร่างสูงสีหน้าขมขื่นมอมมา สายตาของเขาทำให้เธอหันกลับทันที ได้ยินเสียงติดเครื่องรถแล้ว ปีกอัฟก็วิ่งจากไป เธอหันกลับไปดู เห็นฝุ่นจางๆ ทั้งเป็นทาง

ระยะนี้ สายชลเกิดรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา มันเกิดจากความรู้สึกดีๆ ที่เธอมีต่อผู้ชายคนนี้ ที่เคยเป็นทหารผ่านศึกซึ่งช่วยเธอจากการถูกลักพาตัวด้วยความกล้าหาญ ในแต่ละวันเธอได้ยินชื่อของเขาจากคนนั้นคนนี้นั่นแต่ในแง่มุมที่ชวนชื่นชมทั้งสิ้น เธอเคยซักถามด้วยความสนใจและยินดี และปล่อยให้ให้นึกคิดคล้อยตาม บ่อยครั้งที่เธอเผลอมองหา และคล้ายกลับว่าการค้นหาจะสิ้นสุดหากพบร่างสูงใหญ่ที่มั่นคงอยู่ ณ ที่หนึ่งที่ใดในสายตา

เธอไม่เบื่อที่จะมอง

เธอเคยสร้างจินตนาการ วางเรื่องราวของผู้ชายคนนี้เป็นตุเป็นตะ เพื่อที่จะนำมาเขียนเป็นนวนิยายซึ่งเป็นงานที่เธอกำลังเริ่มต้นทำอย่างตั้งใจ แล้วก็เก็บไปฝัน... ความฝันที่แสนหวาน เธอรู้สึกถึงคู่รักที่กำลังสนิทสนมหา...

เธอกับยอด...!

ความฝันนี้ปลูกให้เธอตื่นขึ้นด้วยความตระหนกตกใจ

เธอตกใจที่คิดได้ว่าเธอกำลังผูกพันความรู้สึกนึกคิดอยู่กับผู้ชายยากไร้คนหนึ่ง แล้วความคิดฝันปรุ่งแต่งเพื่อเจอก็กลับมาครอบงำจิตใจเธอ เธอเริ่มตระหนักถึงความแตกต่าง เธอมีสถานะทางสังคมที่เธอยังตัดไม่ขาด สังคมที่จะไม่ยอมรับยอด แม้ว่าเขาจะเป็นวีรบุรุษหรือว่ามีบุญคุณต่อชีวิตของเธอก็ตาม ถึงอย่างไรเขาก็ถูกจัดไว้ในคนละครดับชั้นกัน สภาพแวดล้อมและการศึกษาที่เธอได้รับมาตลอดเวลาที่ยาวนานในชีวิตช่วงหลังนี้ได้สั่งสมเสี้ยมสอนเธอให้รู้สึกอย่างนั้น

เธอต่างกับชไมพรหรืออัญชลี คนทั้งสองใช้ชีวิตอยู่แต่ในบ้านไร้มีแบบอย่างชีวิตที่เรียบง่าย ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรหากจะมีไมตรีกับคนอย่างยอด

เธอเอ็ดอึ้งตัวเอง “เรานี้จะบ้าไปใหญ่แล้ว สงสัยจะอยู่บ้านไร่นานเกินไป ไม่ได้พบเพื่อนฝูงผู้คนก็เลยเป็นไปได้ถึงเพียงนี้”

เธอรู้สึกลำบากใจที่พบยอดยืนมองอยู่ในระหว่างทางที่เธอออกไปวิ่งในเวลาเช้า เธอเคยหยุดทัก แต่หลังจากความฝันที่แปลกประหลาดเธอก็ไม่ยอมหยุดอีกเลย

เธอตั้งใจที่จะอยู่ให้ห่างจากยอด

ความใกล้ชิดของชไมพรและยอด ไม่เพียงเธอจะสังเกต บรรดาคนงานก็รับรู้ เขาเป็นที่ยำเกรงมากขึ้นในหมู่คนงานชาย สายชลไม่ได้ยินใครว่ากล่าวอันใดเกี่ยวกับเขามาก และบรรดาสาว ๆ ที่เคยมีเรื่องหยอกเย้ากระเซ้าหยอกกันก็กลับเงิบเสียงลดทาลงไป

แม้แต่เชษฐก็เกรงใจชไมพร ไม่แทรกเข้ามายุ่งเกี่ยว

แล้วยังอัญชลี... ซึ่งเป็นอีกผู้หนึ่งซึ่งขยันเรียกใช้ยอด แต่เชษฐกลับไม่มีปฏิกิริยาต่อต้านแต่อย่างใด สายชลรู้สึกแปลกใจ ที่กับเธอเชษฐกลับปึงปึง หากว่าเธอจะเข้าใกล้พูดจาอะไรกับฝ่ายนั้นบ้าง

ค่าวันหนึ่งอัญชลีหายไปกับยอด เธอให้เขาขับรถพาเข้าเมืองเชษฐนั่งเล่นอยู่หน้าบ้าน สายชลเดินออกมาพร้อมกับชั้นผลไม้ยื่นกักกินอยู่ใกล้ ๆ

เชษฐมองเธออยู่นาน ครั้นเธอหันมามองเขาจึงถามกลบเกลื่อน “อร่อยไหม กินอะไรอยู่”

“ฝรั่งคะ เอาไหมคะ” เธอยื่นผลไม้ที่ถืออยู่ในอีกมือมาให้

“ไม่ละ ตามสบายเถอะ”

มือเล็กๆ หดกลับไป ท่าทางตามสบายเช่นน้องสาวเล็กๆ ที่จะมีต่อหน้าพี่ชาย สีหน้าของเขอ่อนโยน ความรักและผูกพันฉายอยู่ในดวงตา

“ทำไมไม่ดูโทรทัศน์ล่ะ”

เขาหาเรื่องคุย อีกฝ่ายตอบสั้น ๆ ว่า

“เบื่อคะ”

“พรุ่งนี้เข้าเมืองกันไหม ซื้อหนังสือ เข้าวิดีโอหาหนังดี ๆ มาดู”

“ประเดี๋ยวพี่อัญก็คงหาเข้ามาแล้วละ พี่อัญชอบดู เข้าเมืองทั้งทีคงไม่ลืม” ฝ่ายน้องบอก แล้วก็ถามว่า “พี่เชษฐให้พี่อัญเข้าเมืองไปทำอะไรคะ”

“เปล่านี่ พี่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาไปไหน”

สายชลมองอย่างแปลกใจ เขาเป็นสามีภรรยากันอย่างไรนะช่างเฉื่อยเฉยเย็นชา ไม่ยินดียินร้ายต่อกันเสียจริง

เชษฐพูดว่า “อัญชลีไม่ค่อยจะมีความสุขที่นี่ เพราะฉะนั้นถ้าเขาอยากจะทำอะไรบ้างพี่ก็ไม่อยากขัดใจ”

“ที่พี่อัญไม่มีความสุขไม่ใช่เป็นเพราะพี่เชษฐหรือคะ”

“เพราะพี่ยังง....”

“ก็พี่เชษฐ...” *แข็งกระด้าง เย็นชา* เธอไม่กล้าพูดออกมา “พี่เชษฐรู้ไหมว่าผู้หญิงทุกคนต้องการผู้ชายที่อ่อนหวาน เอาอกเอาใจให้ความสำคัญและให้ความความสนใจในตัวเขา”

“งั้นหรือ” เสียงถามอารมณ์ดี “รวมถึงตัวชลด้วยหรือเปล่า”

“ก็ต้องรวมชีคะ เพียงแต่ว่าหนูยังไม่มีคนที่หนูอยากให้หวานอยากให้ออกใจ ให้สนใจหนูเท่านั้นเอง”

“แล้วถ้ามีคนเขาอยากจะทำสนใจเธอล่ะ”

“ก็ต้องดูก่อนว่าเป็นคนที่หนูอยากให้มาสนใจหรือเปล่า เรื่องอย่างนี้ต้องใจตรงกันคะ”

“แหม ช่างรอบรู้ลึกซึ้งจริงนะ แล้วตอนนี้พอจะเห็นเงาหรือยังคนที่เธออยากจะทำมาสนใจ”

“พี่เชษฐนี่ละ... หนูอยู่ที่นี้แบบนี้ จะมีโอกาสได้เห็นเงาใครกันล่ะคะ ไม่ใช่อยู่ออกนอกบ้าน วัน ๆ พบแต่ผู้คน มีหนุ่ม ๆ เพียบเลย”

เสียงถามขริมลง “เธอชอบชีวิตอย่างนั้นหรือ”

“ก็หนูไม่รู้ว่าจะมีชีวิตอย่างไรหากไม่ใช่อย่างนั้นนี่คะ”

“เธอยังไม่เคยชินกับที่นี่” ฝ่ายนั้นชักจูง “ไว้ให้เคยชินก่อนแล้วจะไม่อยากกลับกรุงเทพ”

เธอนิ่งไปนิดหนึ่งก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงเลื่อนลอยผันๆ

“ไม่มีใครอยากได้อยู่คนเดียวหรอก จริงไหมคะ... เราทุกคนย่อมต้องการใครสักคนหนึ่งที่จะยึดเหนี่ยวจิตใจและความรู้สึกนึกคิดของเราไว้ ใคร..สักคนหนึ่งที่เรายากจะอยู่ใกล้ๆ ที่จะทำให้ชีวิตของเรามีความหมาย...” เธอหยุดพูด มองพี่ชายด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่าย “พีเชษฐ์ไม่เข้าใจละซี”

“ทำไมถึงคิดว่าพีจะไม่เข้าใจ”

“ก็พีเชษฐ์ดูเหมือนจะไม่เคยมีความรัก... แล้วจะเข้าใจความรักได้ยังไง”

“ใครว่าพีไม่เคยมีความรัก”

“อ้าว...” เธอทำตาโตมอง “พี่ชาย” ก่อนจะพยักหน้าอย่างนึกได้ “จริงซี ถึงอย่างไรพีเชษฐ์ก็ต้องเคยรักพี่อัญ... ชลไม่ได้หมายความว่าเดี๋ยวนี้ไม่ได้รัก เดี่ยวนี้ก็ยังรัก เพียงแต่ว่าไม่ใช่แบบหลงใหลเหมือนเมื่อแรกรู้จักกันใหม่ๆ”

“สำหรับอัญชลี ไม่ว่าจะตอนนี้หรือเมื่อไหร่ก็ไม่มียะไรแตกต่าง... พีไม่ได้รักเขา” เสียงทุ้มพูดเรื่อยๆ

สายชลมองอย่างแปลกใจ

“หรือคะ จริงนะ..?”

ฝ่ายนั้นพยักหน้าแทนคำตอบ

“แล้วพีเชษฐ์แต่งงานกับพี่อัญทำไม”

“ก็ไม่รู้จะแต่งงานกับใคร” เขาตอบง่ายๆ “ตอนนั้นพีไม่ได้คิดอะไร และเขาก็ดีพอใช้ มันเป็นเพราะว่าพีเหงา คิดว่ามีครอบครัวก็คงจะดีหวังว่าชีวิตจะดีขึ้น แต่ว่ามาถึงตอนนี้พีเพิ่งคิดได้ว่าไม่น่าทำอะไรง่ายๆ โดยไม่ยั้งคิดแบบนั้น”

“หมายความว่าพีเชษฐ์รักคนอื่นอยู่หรือคะ” เธอมองเขาอย่างแปลกใจ “ใครคะ ทำไมชลไม่รู้ ตอนนั้นชลอยู่กรุงเทพฯ ไซ้ไหม”

ไม่มีคำตอบจากอีกฝ่ายนอกจากสายตาประหลาดที่นิ่งมองเธอ

“แล้วตอนนี้เขาอยู่ที่ไหนล่ะคะ เขารู้หรือเปล่าว่าพีเชษฐ์รู้สึกยังไง”

“คงจะไม่รู้”

“อ้าว... แล้วทำไมพีไม่บอกเขาล่ะคะ”

“พีไม่มีโอกาส... ไม่รู้จะบอกยังไง...”

“แยจจริง...” สีหน้าเธอบอกว่าเสียใจแทน “แต่ถึงอย่างไรก็สายเกินไปแล้วละ พีเชษฐ์มีพี่อัญ มีอ้อด... เลิกคิดดีกว่านะคะ”

เขานิ่งไปเป็นครู่

“ชลคิดว่าพีไม่มีสิทธิ์แล้วไซ้ไหม”

“หนูไม่อยากให้ครอบครัวแตกแยก สงสารลูกอ้อด”

“แต่บางทีการแยกกันอาจจะดีเป็นทางออกที่ดี แม้แต่สำหรับอ้อด ชลก็เห็นว่าอัญชลีไม่ใช่แม่ที่ดี เขาแทบไม่ได้เลี้ยงลูกเสียด้วยซ้ำไป”

“แต่ถึงยังไงเขาก็เป็นแม่ เขาจะต้องรักลูก อยากอยู่กับลูกเหมือนอย่างพีเชษฐ์เช่นกัน”

“แล้วถ้าเขายินดีจะไปล่ะ เช่นว่า...เขาพบใครที่พอใจ แล้วยินดีจะไปจากพี...จากอ้อด...”

เธอมองหน้าพี่ชาย “พีเชษฐ์คิดไปไกลจัง”

“แต่มันก็มีทางเป็นไปได้..” น้ำเสียงเขายังคงราบเรียบเรื่อยเฉื่อย ดูไม่รู้ว่าเขามีความรู้สึกอย่างไรกันแน่ “แล้ว...ถ้าถึงเวลานั้นชลจะช่วยดูแลอ้อดให้พีได้ไหม”

“โอ... ได้ซีคะ ก็เขาเป็นหลานของหนูนี่” เธอรับคำโดยง่าย ด้วยความรู้สึกจริงใจ “แม่มันควรจะเป็นอย่างนั้นที่ของคนที่พีเชษฐ์รักอยากจะทำไปหา แต่หากว่าเขาไม่ยอมรับอ้อด หนูก็จะเลี้ยงอ้อดให้เอง แล้วยังพีไม่กับตา พวกเราไม่ทอดทิ้งอ้อดแน่นอนคะ”

อีกฝ่ายกลับยิ้มริมฝีปาก ดวงตาเป็นประกายอย่างพอใจ.....

แสงไฟหน้ารถวาวขึ้นข้างหน้า ก่อนที่ปีกอัพจะเคลื่อนช้าๆ เข้ามาจอดตรงลานหน้าบ้าน อีกครู่หนึ่งอัญชลีกับยอดก็ช่วยกันถือของเดินตามกันมา

เชษฐ์มองอย่างเฉยเมย ขณะที่สายชลทักอย่างเอาใจ

“กลับแล้วหรือคะพี่อัญ ทานข้าวมาแล้วหรือยัง”

“เรียบร้อย เราทานกันในเมืองก่อนที่จะกลับ” พี่สะใภ้ตอบด้วยสีหน้าแจ่มใส หันไปบอก ‘คนขับรถ’ ด้วยน้ำเสียงที่เป็นกันเอง “วางของไว้ตรงนี้ก็ได้ออด ประเดี๋ยวจะให้พากับชงโคมมาเอาเข้าไป”

ยอดมองสายชลผู้ซึ่งพอลาสบตาก็หันไปทางอื่น สีหน้าเฉยเมยห่างเหิน ร่างสูงก้มลงวางข้าวของลง

“ขอบใจมากนะ ยอด”

น้ำเสียงของอัญชลีเป็นกันเองอย่างเปิดเผย

ยอดมองสายชลอีกครั้งก่อนที่จะเดินกลับไปรถ พาเคลื่อนไปจอดไว้ในที่ในทาง

อัญชลีเดินเข้าไปข้างใน ไม่สนใจสามีอีกต่อไป

เชษฐ์ก็เช่นกัน ไม่ได้สนใจภรรยา

แต่ว่าสีหน้าและแววตาที่มอง “น้องสาว” ที่เปลือยตัวหันมองตามร่างสูงของชายอีกผู้หนึ่ง กลับเป็นประกายกร้าวอย่างน่าหวาดหวั่น.....